

Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht nr.4

20 februari 2009

Inhoud

- [Advies inzake de verlenging van tijdelijke regularisaties](#)
 - [Griekenland en Dublin II: recente ontwikkelingen](#)
 - [Inhoud medisch attest 9ter aanvraag moet beoordeeld worden in gegrondheidsfase, ook als behandeling nog niet opgestart is](#)
 - [Onontvankelijke aanvrager 9ter mag niet uitgewezen worden zonder onderzoek ten gronde](#)
 - [Solidariteitsbijdrage voor zwartwerk](#)
 - [Minimumlonen voor arbeidskaart B geïndexeerd](#)
-

1. Advies inzake de verlenging van tijdelijke regularisaties

In onze [vorige nieuwsbrief](#) meldden we dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar beleid inzake verlenging van tijdelijke regularisaties gevoelig heeft verstrengd. Minister van Migratie en Asiel Turtelboom heeft de DVZ enkele maanden geleden opgedragen om de voorwaarden voor verlenging van tijdelijke regularisaties veel strenger toe te passen. We adviseren de betrokkenen om bij hun aanvraag tot verlenging een schriftelijke motivering en bewijsstukken aan de gemeente over te maken.

De inhoud van het nieuwe beleid is niet helemaal duidelijk. De voorwaarden die DVZ vaak oplegt aan tijdelijk geregulariseerde personen om in aanmerking te komen voor een verlenging van hun machtiging tot verblijf moeten meer dan vroeger letterlijk genomen worden. Bij een tijdelijke regularisatie op grond van artikel 9bis (of het oude artikel 9 lid 3) van de Verblijfswet legt de DVZ vaak bepaalde voorwaarden op die de tijdelijk geregulariseerde moet vervullen binnen de periode van het toegestane verblijf.

De betrokkene moet zich volgens het Verblijfsbesluit tussen de 45ste en 30ste dag voor het einde van het toegestane verblijf aanbieden bij de gemeente. In de praktijk kan dat best zelfs nog vroeger, twee tot drie maanden voor het BIVR verstrijkt. De gemeente mag de verlenging niet beoordelen maar moet de motivering en bewijzen van betrokkene overmaken aan de DVZ, die moet oordelen of de verlenging wordt toegestaan.

Ons advies: bij de aanvraag tot verlenging moet de betrokkene best een schriftelijke motivering en bewijsstukken voor de verlenging aan de gemeente overmaken:

- Als de voorwaarden die DVZ oplegde voor verlenging vervuld zijn, moet betrokkene de bewijsstukken daarvan overmaken aan de gemeente. De DVZ zal de verlenging dan normaal gezien toestaan.
- Als de voorwaarden die DVZ oplegde voor verlenging niet (helemaal) vervuld zijn, moet betrokkene best een schriftelijke motivering en bewijsstukken voor een verlenging van het verblijf aan de gemeente overmaken. Alle humanitaire argumenten kunnen daarbij aangehaald worden. De gemeente moet dit aan de DVZ overmaken. De DVZ moet elke vraag tot verlenging beoordelen aan de hand van de opgelegde voorwaarden maar moet ook rekening houden met alle mogelijke andere gegevens van het dossier. Alle beslissingen van DVZ moeten voldoen aan de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en moeten in overeenstemming zijn met fundamentele rechten.

Bronnen voor het nieuwe beleid van DVZ:

- onderhoud FAM - DVZ op 29/1/2009
- [antwoord op mondelinge vraag nr. 4-612 in de Plenaire vergadering van de Senaat van 5/2/2009](#)
- [antwoord op mondelinge vraag nr. 4-624 in de Plenaire vergadering van de Senaat van 12/2/2009](#)

Bericht van Vlaams Minderhedencentrum

2. Griekenland en Dublin II: recente ontwikkelingen

Er zijn weer enkele nieuwe ontwikkelingen in verband met de overdracht van asielzoekers aan Griekenland, op basis van de Dublin II-Verordening. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stond in een arrest van 2/12/2008 een overdracht naar Griekenland toe, maar schortte nadien toch weer enkele keren een overdracht naar Griekenland op (ondermeer op 22/1/2009 en 9/2/2009). Het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen bracht info die relevant is voor België samen in een nieuwe, geactualiseerde fiche. Er zijn ook enkele nieuwe rapporten over de situatie van asielzoekers in Griekenland. Die zijn van belang om het risico op indirect én op direct refoulement te kunnen inschatten.

Situatie van asielzoekers in België (die dreigen overgedragen te worden aan Griekenland)

Sinds begin januari 2009 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken in een aantal gevallen opnieuw om een aantal asielzoekers aan Griekenland over te dragen met bijlage 26quater, op basis van de Dublin II-Verordening.

De nalatigheid van de Griekse autoriteiten ten aanzien van asielzoekers is evenwel zo ernstig dat een dergelijke overdracht in strijd kan zijn met het non-refoulement principe (verbod op uitwijzing van vluchtelingen naar een land waar zij bedreigd worden):

- indirect refoulement: uitwijzing naar het land van herkomst waarvoor de vluchteling bescherming zoekt
- direct refoulement: onmenselijke behandeling in Griekenland in het kader van de asielprocedure.

In eerste instantie moet achterhaald worden waarom de persoon zijn asielprocedure in België verlangt verder te zetten en, in het geval de persoon daadwerkelijk in Griekenland heeft verbleven, de eventuele moeilijkheden te kennen die hij/zij daar heeft ondervonden (bv. slechte behandeling aan de grens, onmogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen, geweld van mensensmokkelaars...).

Met behulp van zijn advocaat zal de asielzoeker aldus de DVZ kunnen informeren over de redenen waarom een overdracht naar Griekenland in het voorliggende geval niet opportuun zou zijn.

Toelichting bij de evolutie in de houding van het EHRM

In de loop van 2008 heeft het EHRM in talrijke dossiers "interim measures" genomen waardoor overdrachten naar Griekenland in het kader van de Dublin II verordening werden opgeschort. Ten gronde echter oordeelde het EHRM in een arrest op 2 december 2008 dat er in een welbepaald dossier van een Iranese asielzoeker geen gevaar bestond op indirect refoulement, en dat de overdracht naar Griekenland wel kon doorgaan. Maar in enkele recente beslissingen in 2009 nam het EHRM opnieuw interim measures die de overdracht naar Griekenland opschorten. Het blijkt van groot belang te zijn om niet alleen het risico op indirect refoulement in te roepen, maar ook het risico op direct refoulement.

Arrest EHRM 2/12/2008

Op 2 december 2008 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een beslissing ten gronde gevelde over een overdracht naar Griekenland op basis van de Dublin II Verordening. In casu betrof het een Iraanse asielzoeker die asiel aanvroeg in het Verenigd Koninkrijk en waarbij werd vastgesteld dat Griekenland de bevoegde Lidstaat was om het asiel te behandelen. Tegen de beslissing, die de overdracht van het Verenigd Koninkrijk naar Griekenland bewerkstellende, werd een klacht ingediend bij het EHRM omwille van de vrees van indirect refoulement naar Iran, en dus een schending van artikel 3 EVRM. Het Hof heeft in de eerste instantie 'interim measures' bevolen en zich nu dus ook uitgesproken over de beslissing ten gronde.

In de zaak werden stukken neergelegd door het Verenigd Koninkrijk waaruit blijkt dat er geen asielzoekers actief uitgewezen worden naar Iran en de Griekse autoriteiten verzekerden ook dat deze asielzoekers het recht hebben om een beroep te doen op artikel 39 van het Procedurereglement van het EHRM indien nodig;

Belangrijk is dat het Hof de zorgen omtrent Griekenland geuit door het UNHCR, Amnesty International en andere NGO's in overweging neemt, maar niettemin concludeert dat deze niet kunnen voorkomen dat betrokkene wordt overgedragen naar Griekenland. Het Hof baseert haar beslissing op volgende elementen:

- Griekenland voert geen actief uitwijzingsbeleid naar Iran waardoor men niet kan aannemen dat er een risico bestaat dat verzoeker direct bij aankomst zou uitgewezen worden door Griekenland. Het Hof gaat er tevens van uit dat Griekenland is toegetreden tot de Procedurerichtlijn, Opvangrichtlijn alsook de Dublin II Verordening en de plichten die hieruit voortvloeien dient na te leven in de geest van het gemeenschappelijk EU asielbeleid;
- Dat de teruggekeerde asielzoekers de kans geboden wordt en het recht hebben om een beroep in te stellen tegen elke uitwijzingsbeslissing en voorlopige maatregelen kan aanvragen bij het Hof. Dat er garanties werden gegeven dat Griekenland het de asielzoeker mogelijk maken om verzoeken op basis van artikel 34 en 39 in te dienen bij het EHRM;
- Dat in casu verzoeker zijn klachten onder artikel 3 en 13 van het EVRM omtrent de mogelijke uitwijzing naar Iran had moeten indienen tegen Griekenland en niet tegen het Verenigd Koninkrijk;
- Dat de detentieomstandigheden in Griekenland zorgelijk zijn maar dat men klachten hieromtrent eerst dient aan te kaarten bij de Griekse autoriteiten en vervolgens pas bij het Hof.

Het EHRM arrest van 2 december 2008 verwijst naar het indirect refoulement beginsel, maar gaat niet in op de mogelijke inbreuken inzake direct refoulement (mensonterende behandeling in Griekenland zelf).

Bron: [EHRM 2/12/2008](#)

Deze rechtspraak is belangrijk aangezien in een eerder arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijk werd toegestaan waarbij werd verwezen naar de jurisprudentie van het Hof inzake Dublin overdrachten naar Griekenland. **Bron:** [RvV 10/11/2008, nr. 18597, besproken in VMC Nieuwsbrief 2009 nr. 2](#)

De Nederlandse Raad van State heeft te deze het EHRM gevolgd in een zaak op 29 december 2008. Daar werd een zaak gepleit van een Somalische asielzoekster die met toepassing van de Dublinregels diende overgedragen te worden door Nederland aan Griekenland. Men kwam tot de vaststelling dat er geen concrete aanknopingspunten zijn die erop wijzen dat Griekenland voor vreemdelingen die in het kader van de Dublin II Verordening worden overgedragen, zijn non-refoulement verplichtingen niet nakomt.

Bron: [RvS Nederland 29/12/2008](#)

Daarbij dient opgemerkt te worden dat men geen schending van direct refoulement heeft opgeworpen en de Raad zich enkel heeft uitgesproken over indirect refoulement.

Nieuwe interim measures EHRM 22/1/2009 (nr 44989/08) en 9/2/2009

De starre houding van het EHRM wordt echter enigszins getemperd door de nieuwe interim measure die

toegekend werd op 22 januari 2009 waarbij de vraag gesteld wordt of verzoeker in Griekenland daadwerkelijk de mogelijkheid heeft om bij uitzetting naar Somalië voorlopige maatregelen te vragen bij het EHRM.

Recentelijk werd in een Belgische zaak weer een interim measure genomen (9 februari 2009 nr 7295/09) inzake een overdracht naar Griekenland waarbij een schending zou voorliggen van artikel 3 EVRM gezien de kwetsbare situatie van de familie (vergevoerde zwangerschap van de moeder).

Bronnen, ook inzake direct refoulement (mensonterende behandeling in Griekenland zelf)

- Op 4/2/2009 verscheen een rapport van de Commissaris voor de Rechten van de Mens van de Raad van Europa. Dit rapport stelt ernstige en systematische tekorten vast die het fundamentele recht om asiel te zoeken aantasten, en stelt ook ondermaatse en ontoereikende opvangcapaciteiten vast in Griekenland
- Ook de Greek Council for Refugees beschrijft de actuele ondermaatse asielondersteuning en opvangcapaciteiten.
- Alle andere bronnen (UNHCR, Finland, ...)
- de [geactualiseerde BCHV info-fiche van 13/2/2009](#): deze fiche bundelt objectieve informatie, zowel over de situatie van asielzoekers in Griekenland, als over de toepassing van de Dublin II-Verordening door België. De nota houdt rekening met de meest recente ontwikkelingen in deze materie (zoals de nieuwe beslissingen tot overdracht genomen in België sinds januari 2009, het rapport van 4/2/2009 van de Mensenrechtencommissaris, arrest EHRM 2/12/2008 en nieuwe interim measures van het EHRM)

Bericht van Vluchtelingenwerk Vlaanderen, Foyer en Vlaams Minderhedencentrum

3. Inhoud medisch attest 9ter aanvraag moet beoordeeld worden in gegrondheidsfase, ook als behandeling nog niet opgestart is

Het is niet absoluut noodzakelijk voor een medische verblijfsaanvraag artikel 9ter Verblijfswet dat de medische behandeling al opgestart is. Het medisch attest moet wel de gezondheidsproblematiek en het risico bij terugkeer vermelden. Als de aanvraag 9ter voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden, moet de inhoud van het medisch attest beoordeeld worden in de gegrondheidsfase. Dat blijkt uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5/2/2009.

De RvV vernietigde op 5/2/2009 een onontvankelijkheidsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken over een aanvraag voor een medische verblijfsvergunning op basis van artikel 9ter van de Verblijfswet. Volgens de DVZ was de aanvraag 9ter onontvankelijk omdat in het medisch attest van de

psychiater stond dat ‘de toestand van de betrokkene alleen te verbeteren is door zekerheid aan veilige omstandigheden en pas dan, en alleen dan, door medicatie en therapie’. Het attest stelt dat er geen behandeling voorzien is.

Volgens de RvV schond de DVZ artikel 7 §1 en 2 van het K.B. van 17 mei 2007 en zijn motiveringsplicht door de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Een aanvraag 9ter is volgens de RvV ontvankelijk van zodra het medisch getuigschrift aan de volgende criteria voldoet:

- het vermelden van de gezondheidsproblematiek (ziekte);
- het attesteren dat terugkeer naar zijn herkomstland of land van verblijf van het reëel risico betekent voor het leven of fysieke integriteit van de betrokkene of dat het voor hem een reëel risico betekent op onmenselijke of vernederende behandeling (omdat er geen adequate behandeling is);
- aan de andere wettelijke criteria inzake ontvankelijkheid was ook voldaan.

Het is pas in de gegrondheidsfase van de procedure 9ter dat de ambtenaar-geneesheer de inhoud van het medisch attest en de mogelijkheden van behandeling in het land van herkomst of verblijf beoordeelt, en hierover een advies geeft aan de dossierbehandelaar. Het komt dus niet toe aan de dossierbehandelaar van de DVZ om hierover in de ontvankelijkheidsfase een uitspraak te doen.

Bron: [RvV arrest nr. 22.756 van 5/2/2009](#)

Ons advies: stel best een gedetailleerd medisch getuigschrift op

De DVZ stelt sinds enkele maanden een nieuw model van medisch getuigschrift ter beschikking. Als DVZ dit attest toestuurt ter actualisatie van een dossier, moet dit worden ingevuld door de behandelende geneesheer. Anders kunnen ook andere modellen of attesten gebruikt worden. Het [model van Medimmigrant](#) is een hulpmiddel om meer gedetailleerde info te geven over de ziekte. De aanvraag moet alle nuttige info aangaande de ziekte bevatten, ook al zal de ambtenaar-geneesheer dit eveneens onderzoeken.

Vier tijdelijke artsen op DVZ

Sinds 1/1/2009 is er geen ambtenaar geneesheer meer werkzaam op de DVZ. Er worden nieuwe artsen gezocht. Sinds 16/2/2009 doet DVZ tijdelijk beroep op vier artsen van het Ministerie van Defensie voor advies inzake de gegrondheid van medische verblijfsaanvragen.

4. Onontvankelijke aanvrager 9ter mag niet uitgewezen worden zonder onderzoek ten gronde

De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling wiens aanvraag artikel 9ter Vw onontvankelijk werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM. Dat zegt de RvV in een arrest van 25 juli 2008 (nr. 14.397).

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de verwijderingsmaatregel dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM. De RvV verwijst in zijn arrest naar situaties waarin een aanvraag 9ter Vw onontvankelijk wordt verklaard om redenen die niets te maken hebben met de medische elementen die de aanvrager inroept. Bijvoorbeeld een onontvankelijke aanvraag omdat geen identiteitsdocument werd overgemaakt (wat in casu het geval was).

De RvV beroept zich op de memorie van toelichting bij de (gewijzigde) Verblijfswet. Daarin wordt verwezen naar artikel 9ter §4 Vw. Die bepaling sluit vreemdelingen uit van het voordeel van artikel 9ter wanneer er een ernstig vermoeden bestaat dat de vreemdeling zich schuldig maakte aan oorlogsmisdaden of misdaden tegen de menselijkheid (in de zin van artikel 55/4 Vw). Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever van mening was dat een vreemdeling, uitgesloten op basis van artikel 9ter §4 Vw, toch niet mag uitgewezen worden wanneer zijn gezondheidstoestand dermate ernstig is dat zijn verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Dat artikel biedt immers een absolute bescherming. In de voorbereidende werken zegt de wetgever overigens hetzelfde m.b.t. een aanvrager 9ter die geen identiteitsdocument kan voorleggen: ook dan mag hij niet uitgewezen worden bij een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. De RvV trekt deze redenering nu door naar alle gevallen waarin een aanvraag 9ter onontvankelijk wordt verklaard, om redenen die vreemd zijn aan de (ingeroepen) medische elementen.

Andere redenen waarom een aanvraag 9ter onontvankelijk kan verklaard worden, zonder een onderzoek ten gronde, zijn:

- de aanvraag werd niet aangetekend verstuurd
- de aanvraag vermeldt niet de feitelijke verblijfplaats van de aanvrager
- de aanvraag is gebaseerd op elementen die reeds bij een vorige aanvraag (oud) artikel 9, lid 3, artikel 9bis of artikel 9ter Vw werden ingeroepen, terwijl die vorige aanvraag afgewezen werd zonder een onderzoek ten gronde

In al deze gevallen zal de DVZ toch moeten onderzoeken of de ingeroepen ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, vooraleer het een BGV kan afgeven.

Voor juli 2008 was er nog rechtspraak in andere zin, waarvan de RvV afstand blijkt genomen te hebben:

- In vier arresten van 21 maart 2008 (nrs 9091, 9097, 9098 en 9099) kwam de RvV nog tot een andere conclusie: het vond toen niet dat de afgifte van een BGV aan een onontvankelijk verklaarde aanvrager 9ter een schending uitmaakte van artikel 3 EVRM (zie hiervoor VMC nieuwsbrief 2008 nr. 17).
- Met haar arrest van 25 juli 2008 lijkt de RvV zijn standpunt gewijzigd te hebben.
- Dit gewijzigde standpunt werd trouwens ook bevestigd inzake de humanitaire regularisatieprocedure. De RvV sprak zich meer bepaald in [twee arresten van 31/7/2008](#) uit over het afleveren van een uitwijzingsbevel aan personen die een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 lid 3 Vw indienden. Als de regularisatieaanvraag fundamentele rechten (met directe werking) betreft, die op precieze en gemotiveerde wijze zijn uiteengezet, moet de overheid deze altijd eerst beoordelen vooraleer de aanvrager uit te wijzen.

Bron: [RvV 25/7/2008, nr. 14.397](#)

Bericht van Vlaams Minderhedencentrum

5. Solidariteitsbijdrage voor zwartwerk

Werkgevers die een werknemer 'in het zwart' tewerkstellen, betalen sinds januari een forfaitaire solidariteitsbijdrage. Op die manier wil RSZ zwartwerk forfaitair rechtzetten.

Werkgevers die voor een werknemer geen Dimona-aangifte hebben gedaan, betalen sinds 1 januari 2009 als rechtzetting een forfaitaire solidariteitsbijdrage. Deze komt overeen met het drievoud van de basisbijdragen op het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen, en bedraagt minimum 2.500€ (te indexeren). Deze 'forfaitaire rechtzetting' van zwartwerk is gebaseerd op het vermoeden dat de werknemer al langer aan het werk is. De werkgever kan wel het tegenbewijs leveren: hij kan bv. de materiële onmogelijkheid van voltijdse arbeidsprestaties inroepen. De forfaitaire regularisatie moet een oplossing bieden aan de RSZ, die tot voor kort nog heel wat handelingen moest verrichten om tot regularisatie te kunnen overgaan.

Bron: Programmawet 22 december 2008, hfd. Sociale fraude, art. 71 (B.S. 29-12-2008); Juristenkrant 11-02-2009.

Bericht van Foyer

6. Minimumlonen voor arbeidskaart B geïndexeerd

De minimumlonen die vereist zijn voor aflevering van arbeidskaarten B worden elk jaar geïndexeerd. Deze minimumlonen verschillen naargelang de functie waarvoor arbeidskaarten B kunnen worden toegestaan. We geven voor deze categorieën de bedragen mee voor 2009.

Op de algemene voorwaarden met betrekking tot het bekomen van een arbeidsvergunning en een arbeidskaart B werden door de wetgever heel wat uitzonderingen voorzien. De meeste ervan zijn terug te vinden in de bijzondere categorieën van werknemers opgenomen in artikel 9 van het KB van 9/6/1999.

De in dit artikel 9 opgenomen categorieën zijn ondermeer vrijgesteld van:

- het algemene principe van de voorafgaande toetsing aan de arbeidsmarkt,
- het bestaan van een internationale overeenkomst met België inzake tewerkstelling,
- de model-arbeidsovereenkomst,
- de verplichting om in hun land van herkomst te blijven tot de arbeidsvergunning en de arbeidskaart B worden toegekend.

De belangrijkste van de bijzondere categorieën opgenomen in artikel 9 zijn:

- Hooggeschoold personeel (minimumloon 2009: 35.638€)
- Leidinggevend personeel (minimumloon 2009: 59.460€)
- Stagiair(e)s
- Gespecialiseerde technici
- Professionele sportbeoefenaars (minimumloon 2009: 68.040€)
- Schouwspelartiesten (minimumloon 2009: 29.729€)

[Meer info over Verblijf en Werk](#) op de website van Foyer